

ning, nemlig den, som det ærede Medlem for 3die Kreds (Maegaard) fremhævede, idet han sagde, at naar Ministeren kom med denne Udsættelse, forudsatte han, at det skete i Overensstemmelse med de militære sagkyndige. Naar den højtærede Minister ikke afgiver dette Løfte, er det, fordi han ikke har den militære Sagkundskabs Tilslutning. Det har ellers ikke været saadan her i Danmark, at man spurgte de militære sagkyndige, hvor lidt eller hvor meget man skulde anvende. Det var i Almindelighed Befolkningens og Rigsdagens Sag at afgøre det Spørgsmaal; og naar det var afgjort, sagde man til Sagkundskaben: Vil I saa være saa venlige at lave en Ordning af den og den Beskaffenhed til det og det Beløb. Nu forstaar jeg, at saavel Ministeren som det ærede Medlem for 3die Kreds mener, at det, der skal til, er de militære sagkyndiges Tilslutning. Ellers afgiver Ministeren ikke Løftet.

Den højtærede Minister kom derefter ind paa en Omtale af det radikale Ministeriums Administration af Forsvarslovene. Her skal jeg ikke følge ham saa forfærdelig vidt, men kun gøre opmærksom paa en eneste Ting, nemlig at man ikke paa det Tidspunkt var i Stand til at fremskaffe tilstrækkeligt; det tilfredsstillende hverken Venstre eller det konservative Folkeparti. Gang paa Gang fremsatte man Krav. Jeg behøver i saa Henseende blot at minde om, hvorledes Ordføreren for det konservative Parti her i Landstinget paa et givet Tidspunkt foreslog Nedsættelse af en parlamentarisk Kommission til at undersøge de militære Beholdninger. Man var bange for, at der ikke var nok. Jeg behøver blot at minde om en Artikel i „Tiden“ af J. C. Christensen, hvori han hævdede, at det var slet ikke tilstrækkeligt; vi skulde have mobiliseret, og der var overhovedet ingen Grænser for Manglerne ved vort Forsvarsvæsen. Det er letkøbte Argumenter. Først kræver man det mest mulige, og naar det endelig er anskaffet, saa rejser man Landet rundt og siger: Gud Fader bevares, sikken en Ødselhed, det radikale Ministerium repræsenterer! Der blev sagt, at hvor vi havde Ansvaret, gjorde det ikke saa nøje. Jo, det var netop det, det gjorde. Men paa det Tidspunkt var de Krav, som blev stillet fra den Side, uhyre vanskelige at modstaa i Kraft af den simple Ting, at det, det gjaldt om, var at holde Fred indenfor Landets Grænser, at det ikke skulde gaa os, som det gamle Ord siger, at naar Riget er splidagtigt med sig selv, gaar det i Stykker. Det vilde

sikkert være blevet Tilfældet under de Forhold, vi da var inde under.

Paa mit Spørgsmaal, om Ministeren kunde tiltræde det Ændringsforslag, som jeg har tilladt mig at nævne, fik jeg det Svar, at det kunde Ministeren maaske gøre under en bestemt Forudsætning. Han sagde ikke direkte: tiltræde, for det forstod jeg altsaa lader sig ikke gøre. Men Ministeren vilde knibe udenom, han vilde, som der staar i den gamle Revusang, „dreje om ad Lille Kongensgade“. Man havde, sagde Ministeren, haft Spørgsmaalet fremme i Folketinget, og der var det Arbejdslønningerne, det kom til at dreje sig om. Hvad i al Verden har den Sag med Arbejdslønningerne at gøre? Hvis den højtærede Minister kunde paastaa, at Arbejdslønningerne er forøget betydeligt siden 1922—23, forstaar jeg det. Men det, jeg har nævnt, er Kroneværdien; det er Parikronen, jeg har krævet respekteret. Kronen var i 1923 80, og nu er den 100. Der er altsaa 20 pCts Forskel, og de 20 pCt. maa ogsaa give sig Udtryk i de Beløb, der her er Tale om. Hvis det ikke er Tilfældet, synes jeg ikke, der er tilstrækkelig Alvor i Ministerens Tale om Parikronen. Man kan ikke komme uden om det ved at sige: Lad os saa tale om Arbejdslønningerne. Naar jeg hævder, at det er sagligt urimeligt, er det af den simple Grund, at jeg ser paa det militære Spørgsmaal, som jeg gør, og det er politisk urimeligt i Kraft af den Agitation, de Herrer har ført tidligere. Jeg beklager altsaa, at der ikke er Mulighed for en Nedsættelse med 4 Mill. Kr. Ministeren spurgte mig, om jeg kunde tænke mig at acceptere de 16 Mill. Kr. Det maa paa Forhaand — som Ministeren ogsaa rigtigt bemærkede — være givet, at naar jeg anser hele Beløbet for urimeligt, gaar jeg ikke med til de 16 Mill. Kr. Jeg sagde ogsaa udtrykkeligt, da jeg spurgte Ministeren, om han vilde tage imod et Ændringsforslag om 4 Mill. Kr., at det var som en foreløbig Indrømmelse fra Ministeren.

Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig. Som jeg sagde før, kan vi stemme for den Udsættelse af Bevillingen, der her er Tale om, men jeg beklager, at Ministeren ikke kan modtage det Ændringsforslag, jeg har tænkt paa. Jeg synes, det havde været i høj Grad rimeligt. Det var jo ikke for at genere Ministeren, tværtimod, jeg ønskede blot, under Hensyn til Ministerens Udtalelser om Besparelser i Henhold